

Arrest

nr. 260 017 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer A.S.A. start op 30 juli 2020 een procedure tot prenatale erkenning van het kind van verzoekster. Verzoekster bevalt op 22 oktober 2020 van een dochter. Op 21 december 2020 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de erkenning van het kind door de heer A.S.A.,

omdat deze enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Tegen deze beslissing wordt op 20 januari 2021 beroep aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg.

1.2. Op 4 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Mevrouw,
Naam: [E.]
Voornaam: [M.]
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Nationaliteit: Nigeria*

+ minderjarige dochter: [E.K.A.] (°...2020)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel. Betrokkene verklaarde aan een ambtenaar van de stad Antwerpen reeds sedert januari 2019 in het Rijk te verblijven.

Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarige kind, is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van haar moeder volgt. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor zowel mevrouw als haar kind zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Op 30/07/2020 diende betrokkene met de heer [A.S.A.] [°...], die legaal in België verblijft, een aanvraag tot prenatale erkenning van betrokkenes kind [E.K.A.] (°...2020) in te Antwerpen. Op 21/12/2020 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar uit het onderzoek blijkt dat de erkenning van betrokkenes kind enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat [A.S.A.] [°...] de biologische vader is van haar kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat [A.S.A.] [°...] de biologische vader is van haar kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het gegeven dat betrokkene een beroep heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van de erkenning van een kind vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de erkenning van een kind zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkenes kind alsnog erkend mag worden door [A.S.A.] [°...], kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning.

Indien zou komen vast te staan dat de heer [A.S.A.] [°...] de juridische vader is van [E.K.A.] (°22/10/2020), toont betrokkene momenteel niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen voor betrokkene zijn om het gezinsleven elders te leiden.

Het feit dat betrokkenes kind [E.K.A.] (°...2020) in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar moeder, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Nigeria heeft of dat haar kind geen band met Nigeria kan ontwikkelen. Hoewel het kind niet in Nigeria is geboren, heeft zij wel via haar moeder een band met Nigeria. Betrokkene heeft immers de Nigeriaanse nationaliteit en is in Nigeria geboren. Bovendien is betrokkenes dochter nog geen jaar oud en kan zij zich gemakkelijker aanpassen aan een gewijzigde omgeving en kan zij nog niet praten. Betrokkene toont niet aan dat het onmogelijk is voor haar dochter de Nigeriaanse cultuur en taal aan te leren.

Het louter feit dat betrokkene samenwoont met de heer [A.S.A.] [°...] wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)).

Indien betrokkene het gezinsleven met de heer [A.S.A.] [°...] toch aannemelijk zou maken, toont zij niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer [A.S.A.] [°...] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als de heer [A.S.A.] [°...] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene of haar kind medische problemen hebben die een terugkeer naar Nigeria in de weg zouden staan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. De in de synthesesmemorie opgenomen middelen moeten, overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), worden samengevat. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. In de synthesesmemorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te

zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7*). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat de Raad uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij vat het middel in haar synthesesamenvatting samen als volgt:

“De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Ze verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de motieven van de verwerende partij louter bekritiseerd heeft. Deze kritiek zou volgens de verwerende partij niet ernstig zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf verzoekster voldoende elementen waaruit blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Verzoekster verwijst hierbij naar de volgende elementen

Met betrekking tot de erkenning van het kind

De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met het feit dat de partner van verzoekster de biologische vader is van het kind van verzoekster.

Verzoekster heeft sedert geruime tijd een duurzame relatie met de heer [A.]. Uit deze relatie werd een kind geboren. Verzoekster en haar partner hebben zich aangeboden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand met het oog op de erkenning van het kind.

Uit de door verzoekster uitgevoerde DNA-onderzoek is gebleken dat de heer [A.] de biologische vader van het kind is. Gelet op het feit dat het vaderschap van de heer [A.] vaststaat, komt het kind in aanmerking voor een verblijfsrecht in het Rijk

Aangaande het duurzame karakter van de relatie tussen verzoekster en de heer [A.] stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing dat het vaderschap van de heer [A.] niet voldoende is om de duurzaamheid van hun relatie aan te tonen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, onderhoudt verzoekster een duurzame relatie met de heer [A.].

Het feit dat verzoekster en de heer [A.] tegen beroep hebben aangetekend inzake erkenning van het kind is een extra element waaruit hun oprechte intentie afgeleid kan worden.”

3.1.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vast dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Hij motiveert verder dat het in het belang is van verzoeksters minderjarige dochter dat zij de administratieve situatie van haar moeder volgt, waardoor er geen scheiding van het gezin is. In het bestreden bevel wordt vervolgens gemotiveerd dat de prenatale erkenning door de heer A.S.A. van het minderjarige kind werd geweigerd omdat hiermee enkel een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd. Dit vormt volgens verweerder ook een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verweerder wijst erop dat verzoekster niet kan aantonen dat de heer A.S.A. de biologische vader is van haar kind, en dat, indien zij dit wel kan aantonen, dit niet automatisch betekent dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder motiveert nog dat het loutere gegeven dat verzoekster een beroep heeft ingediend tegen de weigering van de erkenning bij de rechtbank van eerste aanleg niet maakt dat over wat voorafgaat anders zou moeten worden geoordeeld. Hij stelt nog dat verzoekster niet verplicht is om persoonlijk te verschijnen voor deze procedure en dat, indien de uitkomst van de procedure voor de familierechtbank zou zijn dat de heer A.S.A. alsnog het kind mag erkennen, verzoekster bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging alsnog een visumaanvraag kan indienen op grond van deze erkenning. Bovendien stelt hij dat, indien alsnog zou komen vast te staan

dat de heer A.S.A. de juridische vader is van verzoeksters minderjarige dochter, zij niet aantoonde dat er onoverkomelijke hindernissen bestaan om het ingeroepen gezinsleven elders te leiden. Ook motiveert verweerder dat niet is aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstoringseffect zou hebben op haar kind en dit tegen haar belangen zou ingaan. Hij merkt op dat het precaire verblijf van verzoekster in België niet als stabiel kan worden beschouwd. Hij stelt dat het hoger belang van het kind vereist dat het niet wordt gescheiden van de moeder en dit impliceert dat het kind samen met verzoekster het grondgebied dient te verlaten. Verweerder wijst erop dat niet blijkt dat verzoeksters minderjarige dochter geen band met Nigeria heeft of kan ontwikkelen. Hij wijst hierbij ook op de zeer jonge leeftijd van het kind, waardoor zij zich gemakkelijker kan aanpassen aan gewijzigde omgeving en stelt dat verzoekster alleszins niet aantoonde dat het onmogelijk is voor haar dochter om de Nigeriaanse cultuur en taal aan te leren. Het gegeven dat verzoekster samenwoont met de heer A.S.A. wordt door verweerder niet aanvaard als afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. Bovendien stelt hij dat verzoekster niet aantoonde dat zij dit door haar ingeroepen gezinsleven enkel in België kan beleven. Verweerder motiveert dat verzoekster en haar beweerdde partner van in het begin wisten dat het ingeroepen gezinsleven in België precair was, gelet op verzoeksters illegale verblijfssituatie. Hij wijst er ten slotte op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster of haar dochter medische problemen hebben die een terugkeer naar Nigeria in de weg staan. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijkt volgens verweerder dan ook niet.

Verzoekster is van mening dat deze motivering niet afdoende is. Zij betoogt dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met het gegeven dat de heer A.S.A. de biologische vader is van haar minderjarige dochter. Zij wijst er tevens op dat zij een duurzame relatie heeft met deze man en dat zij allen samenwonen.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een DNA-analyse van 16 december 2020 bevat waaruit blijkt dat de heer A.S.A. inderdaad de biologische vader is van verzoeksters minderjarige dochter. Verzoekster gaat er met haar kritiek echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd aangaande het gegeven dat, ondanks dit gegeven, de ambtenaar van de burgerlijke stand op 21 december 2020 de erkenning van het kind door de heer A.S.A. weigerde. Verder werd wel degelijk ook gemotiveerd voor als de heer A.S.A. de biologische vader is van het kind, alsook de situatie dat de bevoegde rechtbank rekening houdend met dit gegeven alsnog het (juridische) vaderschap zou erkennen. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld:

“Indien betrokkene wel kan aantonen dat [A.S.A.] [°...] de biologische vader is van haar kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

[...]

In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkenes kind alsnog erkend mag worden door [A.S.A.] [°...], kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning.

Indien zou komen vast te staan dat de heer [A.S.A.] [°...] de juridische vader is van [E.K.A.] (°...2020), toont betrokkene momenteel niet aan dat er onoverkomelijke hindernissen voor betrokkene zijn om het gezinsleven elders te leiden.”

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk ook ingegaan op de ingeroepen gezinsband tussen verzoekster en de heer A.S.A. en hun samenwonen:

“Het louter feit dat betrokkene samenwoont met de heer [A.S.A.] [°...] wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven, (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: [...]).

Indien betrokkene het gezinsleven met de heer [A.S.A.] [°...] toch aannemelijk zou maken, toont zij niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer [A.S.A.] [°...] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als de heer [A.S.A.] [°...] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers

geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017)."

In de bestreden beslissing wordt er dus uitgebreid gemotiveerd waarom verweerder van mening is dat er in casu geen beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM bestaat tussen enerzijds verzoekster en haar kind en anderzijds de heer A.S.A. Bijkomend heeft hij nog gemotiveerd waarom ook in het geval dat in de toekomst deze laatste alsnog het kind mag erkennen en er wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven zou bestaan, evenmin kan worden besloten dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat enig specifiek gegeven ten onrechte niet mee is betrokken in deze motivering en beoordeling.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster toont niet aan dat de voorziene motivering niet afdoende zou zijn, zoals vereist in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Een schending van deze wetsbepaling wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij vat haar middel in de synthesesamenvatting samen als volgt:

"Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoekster, haar partner en haar kind wonen samen onder hetzelfde dak. Er is geen twijfel over het hechte karakter van hun band.

De weigering van het verblijf van verzoekster betekent dat zij niet in België mag blijven, hetgeen een scheiding van haar gezin meebrengt."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven tussen haar zelf, haar minderjarig kind en de heer A.S.A., nu zij onder eenzelfde dak wonen en zij een hechte band hebben. Zij stelt te worden gescheiden van haar gezin.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met het door verzoekster ingeroepen gezinsleven.

Allereerst wees verweerder erop dat het gezinsleven van verzoekster en haar kind behouden blijft, nu het kind wordt geacht de administratieve situatie van de moeder te volgen en samen met verzoekster terug te keren naar diens land van herkomst. Hij oordeelde dat indien het kind haar moeder dient te volgen naar diens land van herkomst niet blijkt dat dit zou indruisen tegen het hoger belang van het kind, rekening houdend onder meer met de nog zeer jonge leeftijd van het kind waardoor het zich gemakkelijk kan aanpassen.

Wat de ingeroepen gezinsband tussen het kind en de heer A.S.A. betreft, wees verweerder erop dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning van het kind weigerde, omdat hiermee louter een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd. Hij wees er nog op dat, zelfs indien de heer A.S.A. de biologische vader is van het kind, dit nog niet betekent dat er automatisch sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij gaf met zijn motivering aan geen beschermenswaardig gezinsleven te aanvaarden.

Ook wat verzoekster en de heer A.S.A. betreft, aanvaardde verweerder geen beschermenswaardig gezinsleven. Ook hier werd gewezen op de beslissing tot weigering van erkenning van het kind, die een contra-indicatie is van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verder merkte verweerder op dat het enkele gegeven van een samenwoning nog niet maakt dat er sprake is van een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven.

Inzake de vraag naar het bestaan van een beschermenswaardige gezinsband tussen verzoekster en haar kind enerzijds en de heer A.S.A. anderzijds, geeft verzoekster weliswaar aan een en ander anders te beoordelen, zonder hiermee evenwel de gedane beoordeling onderuit te halen. Verzoekster voegt geen enkel bewijsstuk dat toelaat vast te stellen dat er tussen haar kind en de heer A.S.A. een werkelijke vader-kind relatie bestaat en duidt ook op geen enkele wijze op welke wijze deze band dan vorm krijgt of dat de heer A.S.A. concrete zorgtaken zou opnemen voor haar kind. Ook in de relatie tussen verzoekster en de heer A.S.A. heeft verweerder in alle redelijkheid kunnen oordelen dat een loutere inschrijving op hetzelfde adres in de reeds geschetste omstandigheden niet volstaat om een duurzame partnerrelatie aan te tonen. Rekening houdend met de weigering van erkenning van het kind door de heer A.S.A. door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, ondanks de eerdere DNA-analyse, blijkt evenmin dat de loutere verwijzing naar de biologische vaderschapsband volstaat om te spreken van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven. Verzoekster toont niet aan dat het incorrect of kennelijk onredelijk was om te oordelen dat een beschermenswaardig gezinsleven niet, minstens onvoldoende, blijkt.

In alle geval heeft verweerder ook verder gemotiveerd, voor zover de uitkomst van de procedure voor de familierechtbank alsnog is dat de heer A.S.A. het kind kan erkennen en voor zover wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven moet worden aangenomen. Enerzijds wijst verweerder erop dat verzoekster (en haar kind), van zodra de erkenning van het kind alsnog doorgang kan vinden, alsnog een visumaanvraag kunnen indienen. Anderzijds oordeelt verweerder dat er in geen geval onoverkomelijke hinderpalen bestaan om het ingeroepen gezinsleven buiten België te leiden en het hoger belang van het kind zich hier ook niet tegen verzet. Hij benadrukt dat zowel verzoekster als de heer A.S.A. wisten dat, gelet op verzoeksters illegale verblijfssituatie, het ingeroepen gezinsleven vanaf het begin precair was. Aldus heeft wel degelijk ook een verdere belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM plaatsgevonden.

Verzoekster toont geenszins aan dat er sprake is van een disproportionele afweging tussen het algemene belang en de door haar ingeroepen gezinsbelangen.

In dit verband wijst de Raad er allereerst op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft.

In een situatie van eerste toelating dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de

gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking, bestaat er in de huidige stand van zaken nog onduidelijkheid omtrent het beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven. Verzoekster brengt in het kader van huidig beroep geen of onvoldoende concrete elementen naar voor die deze onduidelijkheid opheffen. Zij beperkt er zich in wezen toe te stellen dat er sprake is van een samenwoning en hechte band en dus van een beschermenswaardig gezinsleven, zonder de moeite te nemen om een en ander met concrete bewijsstukken te onderbouwen. Verweerder heeft op duidelijke wijze aangegeven dat, van zodra de beslissing tot weigering van erkenning van het kind in beroep wordt teruggedraaid, verzoekster (en haar kind) bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een visumaanvraag kunnen indienen.

Verweerder heeft verder volledig terecht aangegeven dat, rekening houdend met verzoeksters illegale verblijfssituatie, zij en haar partner geen enkele verwachting konden koesteren dat zij in België een gezinsleven konden uitbouwen. Zoals blijkt uit de aangehaalde rechtspraak van het EHRM, kan in deze situatie slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van het recht op gezinsleven. Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden blijkt in het voorliggende geval niet. Verzoekster geeft niet aan te betwisten dat het gezinsleven ook buiten België, zoals in haar land van herkomst,

mogelijk is. Ernstige hinderpalen hiervoor blijken niet. Verweerder heeft ook het hoger belang van het kind in zijn beoordeling betrokken. Op geen enkele wijze geeft verzoekster aan deze beoordeling te betwisten.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling en belangenafweging op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Enige disproportionaliteit in de belangenafweging blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond .

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS